

opr. št.: I K 61932/2011

OKRAJNO SODIŠČE V LJUBLJANI
Mali trg 6
1000 LJUBLJANA

Osumljeni:

KIRSTJAN VERBIČ, Maistrova 10, 1290 Grosuplje, ki ga zagovarja:

KURJIČ
ODVETNIŠKA PISARNA
MIHA KURJIČ
NAZORJEVA 6A, LJUBLJANA
T. 01 62 04 987
F. 01 62 04 986
E. MIHA@KURJIC.SI

**zaradi kaznivega dejanja po
členu 243/I KZ**

ZAHTEVA ZA VARSTVO ZAKONITOSTI

obdolženega zoper sodbo, opr. št. I
K 61932/2011 z dne 15.09.2016
Okrajnega sodišča v Ljubljani v
zvezi s sodbo Višjega sodišča v
Ljubljani opr. št. VII Kp
61932/2011 z dne 5.7.2017

3 x

pooblastilo izkazano

Obdolženi po svojem zagovorniku vlaga naslednjo:

z a h t e v o z a v a r s t v o z a k o n i t o s t i

zoper sodbo naslovnega sodišča opr. št. I K 61932/2011 z dne 15.09.2016 Okrajnega sodišča v Ljubljani v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. VII Kp 61932/2011 z dne 5.7.2017 iz razlogov po 420. členu Zakona o kazenskem postopku in

p r e d l a g a ,

da Vrhovno sodišče Republike Slovenije sodbo spremeni tako, da obdolženo oprosti obtožbe oz. podredno, da sodbo razveljavi in zadevo vrne v ponovno odločanje sodišču I. stopnje.

O b r a z l o ž i t e v :

Z izpodbijano sodbo sta prvostopno obdolženega spoznalo za krivega storitve kaznivega po 243/I členu KZ.

Izpodbijana sodba je v celoti nepravilna in nezakonita.

- *Glede izločitve dokazov in sodnice Anje Gregorič in izvedbe predobravnavnega naroka*

Postopek na prvi stopnji je tekkel po določilih ZKP, tako da sodišče ni opravilo predobravnavnega naroka, na katerem se sodišče, po tem, ko se o tem izvede dokazni postopek odloči o tem, ali se bodo določeni dokazi izločili. Obdolženi ima zoper sklep sodišča, s katerim to odloči o tem, ali so bili določeni dokazi pridobljeni zakonito možnost, da vloži posebno pritožbo (torej po tem, ko je bil v zvezi s predmetom izločitve dokazov izveden dokazni postopek). V konkretnem primeru pa Okrajno sodišče v Ljubljani ni opravilo preobravnavnega naroka. Obramba je na prvem naroku za glavno obravnavo podala predlog za izločitev dokazov. Sodišče je brez izvedbe dokaznega postopka s sklepom tak predlog zavrnilo. Obramba je dne 6.2.2014 vložila pritožbo zoper sklep s katerim je naslovno sodišče zavrnilo predlog za izločitev dokazov in sodnice mag. Anje Gregorič. Višje sodišče je v sklepu V Kp 61932/2011 z dne 26.3.2014 sicer odločilo, da se pritožba obdolženega zavrne, vendar pa je hkrati poudarilo, da »se sicer utegne izkazati za pravilno, vendar navedeno ne pomeni, da se ta izjava iz kazenskega spisa izloči, saj zato ni podlage v 18. členu ZKP.«

Obramba primarno poudarja, da se naslovno sodišče v sodbi, glede predloga za izločitev dokazov oz. tega, da sodba temelji na zakonito ali nezakonito pridobljenih dokazih, niti ni opredelilo in sodba v tem delu ostaja ne obrazložena. Višje sodišče pa se je postavilo na stališče (sicer v nasprotju s sklepom istega sodišča z dne 26.3.2014), da bi morala obramba v nadaljevanju postopka ponovno podati predlog za izločitev dokazov, ter da je bilo o tem že pravnomočno odločeno. Obramba pri tem poudarja, da je v svojem zagovoru dne 2.4.2014 (str. 6 zapisnika, 2. odstavek) jasno navedel, da je obdolženi predal vse dokumente, ker je bila zagrožena kazen za ne izročitev teh dokumentov izjemno visoka. Glede na stališče Višjega sodišča, da bi se v nadaljevanju postopka izkazalo, da so dokazi, ki so bili pridobljeni preko postopka ATVP nezakonito pridobljeni bi se moralo sodišče v sodbi do tega vsaj opredeliti. Glede na to, da pa se sodišče do tega niti ni opredelilo je storilo absolutno bistveno kršitev postopka, saj prvostopno sodišče sploh ni izvedlo dokaznega postopka, ki bi ugotavljal ali so bili dokazi zakonito pridobljeni ali ne, Višje sodišče pa je nasprotno navedlo, da bi morala

obramba podati ponoven predlog in da se ne da odločati o že pravnomočno odločeni stvari. Takšno stališče pa neposredno onemogoča obdolženčevo pravico do izvedbe dokaznega postopka v zvezi s tem, ali je potrebno določene dokaze iz spisa izločiti ali ne! Nobeno od sodišč se ni izreklo o tem, ali je bil obdolženi prisiljen predati vse listine, ki so bile predane ATVP pod prisilo (zagrožena kazen za neizročitev listin znaša 125.000,00€) in o tem vsebinsko zaradi absolutne kršitve postopka in zavestnega omejevanja pravic obdolženega, še ni bilo vsebinsko odločeno.

Zahteva pri tem opozarja, da ZTFI v 145. členu določa:

»(1) Za presojo, ali osebe iz 143. člena tega zakona ravnajo v skladu s 3. poglavjem tega zakona, lahko agencija:

1. od osebe iz 143. člena tega zakona, od njene obvladujoče osebe, od njene odvisne družbe in od revizorja, ki je revidiral računovodsko poročilo osebe iz 143. člena, njene obvladujoče osebe ali njene odvisne družbe, zahteva, da ji predloži informacije in dokumente, potrebne za to preverjanje in presojo,

2. od oseb iz 143. člena tega zakona ali od njihovih poslovodij zahteva, da ji predložijo nadzorovane informacije v skladu s 133. ali 134. členom tega zakona, in, če je to potrebno za dosego namena nadzora, da ji predložijo dodatne informacije in dokumente.

(2) Agencija lahko javni družbi odredi objavo informacije iz 1. točke prvega odstavka tega člena v roku, ki ga določi z odredbo. Če javna družba ne ravna v skladu z odredbo iz prvega stavka tega odstavka, lahko agencija sama na stroške javne družbe zagotovi objavo te informacije.

(3) Predložitev informacij in dokumentov agenciji po 1. točki prvega odstavka tega člena nima značilnosti kršitve revizorjeve obveznosti varovanja zaupnih podatkov po zakonu, ki ureja revidiranje, ali na podlagi pogodbe.«

ZTFI in 559. členu

»(1) Z globo od 12.000 do 125.000 eurov se za prekršek kaznuje družba:

5. če agenciji ne omogoči opravljanja nadzora v skladu s 144. členom tega zakona ali ji ne pošlje informacij v skladu s 145. členom tega zakona.«

ATVP je od VZMD in obdolženega zahtevala, da ji ta skladno s ZTFI predloži zahtevane podatke. Če tega ne bi storil mu bi sledila kazen v višini do 125.000,00€. Takšne kazni si seveda ne obdolženi ne VZMD (katerega predsednik je) nikakor ni mogel privoščiti in bi zagotovo propadel. Takšne kazni pa si tudi obdolženi nikakor ni mogel privoščiti.

Policija in ATVP sta bila obveščena o sumu storitve kaznivega dejanja dne 7.4.2010. ATVP je izdelala poročilo dne 24.5.2010 in istega dne je policija dobila isto poročilo. Glede na to, da mora policija skladno Zakonom o policiji raziskati vsak sum kaznivega dejanja in glede na to, da je policiji ATVP na dan izdelave poročila to tudi izdalo je jasno, da je bilo delo ATVP usmerjeno v zbiranje podatkov v sodelovanju z organi pregona vse v odkrivanje kaznivega dejanja obdolženega.

ESČP je v sodbi Saunders v. Združeno kraljestvo med drugim navedlo: *»Pravica zoper prisilno samoobtožbo ni le pravica zavrniti pričanje na sodišču, ampak se mora nanašati na telesa, ki so z zakonom pooblaščen, da imajo preiskovalno oblast (ATVP); in pravica zavrniti odgovor na vprašanje, ki lahko začne obtožujočo preiskavo.«* ESČP je v sodbi J.B. v. Switzerland odločilo: *»The right not to incriminate oneself in particular presupposes that the authorities seek to prove their case without resorting to evidence obtained through methods of coercion or oppression in defiance of the will of the "person charged". By providing the accused with protection against improper compulsion by the authorities these immunities contribute to avoiding miscarriages of justice and securing the aims of Article 6 (see Funke, cited above);*

John Murray v. the United Kingdom, judgment of 8 February 1996, Reports 1996-I, p. 49, § 45; Saunders v. the United Kingdom, judgment of 17 December 1996, Reports 1996-VI, pp. 2064-65, §§ 68-69; and Serves v. France, judgment of 20 October 1997, Reports 1997-VI, pp. 2173-74, § 46).«(skladno z zakonom o ratifikaciji EKČP se sodna praksa ESČP neposredno uporablja tudi v slovenskem pravnem redu, zato je tudi angleška dikcija dovoljena). ATVP je izvedla celoten postopek zoper obdolženega v katerem je bil pod grožnjo zelo visoke kazni ta prisiljen sodelovati in izpovedovati z ATVP, da bi se le izognil zelo visoki kazni, nato pa prav na podlagi zbranih podatkov zoper njega podala ovadbo. Pri tem ni nepomembno, da je ATVP že leta 2007 izvedla postopek pregleda poslovanja VZMD v zadevi Velana in ni ugotovila nepravilnosti. Šele ko sta bila tako policija, kot ATVP seznanjena, da naj bi šlo za kaznivo dejanje, je ATVP ponovno izvedel postopek – to pa dokazuje trditev obdolženega, da je šlo za neposredno usmerjen proces zoper obdolženega. Pri tem pa obramba ocenjuje, da to niti ni pravno relevantno, da ESČP nikjer ne določa, da mora biti sum zoper obdolženega že skoncentriran, temveč je dovolj, da je obdolženi siljen v izjave v upravnem postopku in se krši pravica do samoobtožbe. ATVP je bi tako lahko pridobila podatke zakonito, kar pa niti ni pomembno, saj je bil obdolženi pod grožnjo kazni prisiljen dajati odgovore na vprašanja in se s tem v določeni meri samo inkriminirati. (obramba trdi, da obdolženi ni zlorabil javne informacije, saj je pred nakupom delnic VZMD v časopisu Dnevnik dne 29.8.2007 objavila, da bodo mali delničarji skušali prepričati lastnike, da dokapitalizacija ne bo izglasovana, ter da je vrednost delnice v tistem času bistveno podcenjena, ter vredna nakupa). Obramba pri tem poudarja, da je ustavno sodišče v odločbi U-P-1293/08 med drugim navedlo: »Vendar dejstvo, da so v nekazenskih postopkih ne uporablja določeno ustavnopravno jamstvo, še **ne pomeni**, da so ti dokazi, ki si sicer zakonito pridobljeni v teh postopkih, **sami po sebi neomejeno uporabni tudi v kazenskem postopku**.«. Za tehtanje ali so dokazi v kazenskem postopku zakonito pridobljeni ni niti pomembno ali so bili dokazi pridobljeni zakonito v upravnem postopku, temveč, je potrebno presojati ali so bili podatki pridobljeni s pravnim podukom, da se bodo lahko kasneje zoper obdolženega uporabili v morebitnem kazenskem postopku in ali je zagrožena kazen tako visoka, da obdolženi, pod težo zagrožene kazni, prisiljen izpovedovati zoper sebe. Skladno z določili ZTFI, je zagrožena kazen za primer neposredovanja podatkov znaša kar 125.000,00€, kar je pa toliko, da prepriča vsako pravno in fizično osebo, da ATVP poda vse potrebne podatke, so zbrani podatki v postopku pred ATVP nezakonito pridobljeni in jih je potrebno iz spisa izločiti.

S tem, ko je Višje sodišče v Ljubljani s sklepom z dne 26.3.2014 odločilo, da se zakonitost pridobljenih dokazov mora šele ugotoviti (kot je bilo zgoraj navedeno) je jasno, da bi se moralo naslovno sodišče, do tega vprašanja v sodbi po izvedenem dokaznem postopku opredeliti, saj v času predloga za izločitev dokazov obdolženega in prič še ni niti zaslišalo, ker sodišče ni opravilo predobravnavalnega naroka in ni izvedlo dokazov o tem, ali so bili dokazi pridobljeni zakonito ali ne. Teoretično gledano tako o predlogu za izločitev dokazov ni bilo še pravnomočno odločeno, saj je Višje sodišče v Ljubljani, dalo jasen napotek naslovnemu sodišču, da izvede dokaze in se nato v sodbi opredeli, do tega ali so bili dokazi pridobljeni na zakonit način ali ne. (Višje sodišče pa te nepravilnosti tudi ni odpravilo tako, da bi o tem izvedlo dokazni postopek ali zadevo pospalo v ponovno sojenje, temveč je na nejavni seji pritožbo zavrnilo).

Obramba pri tem le pripominja, da je tudi priča Milan Štruc izpovedala, da je moral tudi sam podati ATVP vse podatke v roku 3 dni in da je to storil, ker se je ustrašil astronomsko zagrožene denarne kazni, ki mu je bila zagrožena, če tega ne stori. Da je zagrožena kazen v višini 125.000,00€ predstavlja resno grožnjo je jasno, saj znaša povprečna plača v RS cca 1000,00€ mesečno to pa pomeni, da je zagrožena kazen v višini kolikor povprečen Slovenec zasluži v 10

letih aktivne delovne dobe. Glede na to, da je obdolženi prodal vrednostne papirje le v znesku 14.754,00€ predstavlja zagrožena kazen **8,13 kratnik** prodajne vrednosti delnic Velane. Torej sama predvidena kazen ATVP je znašala kar 8,13x več, od prodajne vrednosti vrednostnih papirjev Velane, kar pomeni, da se vsak razumen državljan tako ustraši takšnega postopka, da seveda takoj predloži vse dokaze ATVP – ko ta že usklajeno deluje z organi pregona! To pa pomeni, da sta policija in ODT izkoristila možnost in preko ATVP pridobila obremenjujoče dokaze, s čimer sta kršila pravico obdolženega do prepovedi samoobtožbe! Sodišče teh dokazov tako niti ne bi smelo uporabiti v kazenskem postopku, ali pa bi moralo o tem v sodbi – po izvedbi dokazov - vsaj odločiti. Glede na to, da se sodišče do tega vprašanja niti ni opredelilo je jasno, da je storilo absolutno bistveno kršitev postopka, hkrati pa je dokazni postopek v tej smeri neizveden, in dejansko stanje ostaja nepopolno ugotovljeno.

- *Glede razmerja prekršek (ZTVP-1 in ZTFI) in kaznivega dejanja zlorabe notranje informacije (KZ)*

Ustava RS, KZ in KZ-1 so jasni in določajo, da je potrebno vedno za obdolženega uporabiti milejši zakon.

ZTVP-1 (ki je veljal do 11.8.2007), ki je veljal do uveljavitve ZTFI (ki je pričel veljati dne 11.8.2007) je v 3. odstavku 397. člena določal, da se: Z globo od 200.000 do 900.000 tolarjev se za prekršek kaznuje fizična oseba iz 276. člena tega zakona:

1. če pridobi finančne instrumente ali z njimi razpolaga na podlagi notranjih informacij (prvi odstavek 276. člena);
2. če notranje informacije v nasprotju z zakonskimi določili razkrije tretjim osebam ali če na podlagi teh informacij priporoča ali kako drugače napeljuje tretje osebe k pridobitvi ali razpolaganju s finančnimi instrumenti, na katere se te informacije nanašajo (peti odstavek 276. člena);

ZTFI (ki prične veljati dne 11.8.2007) pa v 566. členu pa določa:

Z globo od 25.000 do 125.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali izdajatelj:

1. če neposredno ali posredno pridobi ali odtuji finančne instrumente oziroma če to poskuša, in sicer za svoj računa ali za račun druge osebe na podlagi notranjih informacij v nasprotju s 382. členom tega zakona;
2. če razkrije notranje informacije drugi osebi oziroma ji priporoča ali jo napeljuje, da pridobi ali odtuji finančne instrumente, na katere se notranja informacija nanaša v nasprotju s 383. členom tega zakona;
3. če trguje, daje naročila za trgovanje, posreduje pri trgovanju s finančnimi instrumenti na način, ki bi pomenil tržno manipulacijo, ali kakor koli drugače sodeluje pri tržni manipulaciji (385. člen tega zakona);
4. če izdajatelj ne objavi notranje informacije, ki se nanaša nanj v skladu s 386. členom tega zakona;
5. če ne sestavi ali obnavlja seznama oseb, ki so jim dostopne notranje informacije, v skladu s 387. členom tega zakona;
6. če agenciji ne pošlje poročil, pojasnil, podatkov in dokumentacije ali ji ne omogoči pregleda poslovanja (388. in 395. člen tega zakona);
7. če z ustrežno skrbnostjo ne zagotovi, da bodo informacije v naložbenem priporočilu predstavljene v skladu s 389. členom tega zakona;
8. če agenciji ne omogoči izvajanja ukrepov, ki jih določa 395. člen tega zakona.

(2) Z globo od 800 do 4.100 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali izdajatelja, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Z globo od 130 do 1.200 eurov se za prekršek kaznuje **fizična oseba, ki stori prekršek iz 1., 2., 3., 5., 6., 7. ali 8. točke prvega odstavka tega člena.**

(4) Če je narava storjenega prekrška iz prejšnjih odstavkov posebno huda zaradi višine povzročene škode oziroma višine pridobljene protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti, se storilec, ki je pravna oseba, podjetnik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, kaznuje z globo od 41.000 do 370.000 eurov, **posameznik z globo od 400 do 3.600 eurov**, odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba podjetnika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, pa z globo od 2.500 do 12.000 eurov

KZ pa v 243. členu je v 1. odstavku določal:

Kdor notranjo informacijo, ki bi lahko pomembno vplivala na ceno vrednostnega papirja ali izvedenega finančnega instrumenta, uvrščenega na organiziran trg v Republiki Sloveniji ali v vsaj eni državi članici Evropske unije oziroma za katerega je bil vložen predlog za uvrstitev na tak trg, ne glede na to, ali se z njim trguje na tem trgu ali ne, pridobi v zvezi s svojim položajem pri izdajatelju vrednostnega papirja, z lastniškim deležem v kapitalu izdajatelja vrednostnega papirja, s svojo zaposlitvijo ali pri opravljanju dejavnosti, in jo izkoristi z nakupom ali prodajo tega vrednostnega papirja ali izvedenega finančnega instrumenta zase ali za koga drugega, posredno ali neposredno, se kaznuje za zaporom do treh let.

Obramba poudarja, da je očitek prekrška po določilih ZTVP-1 (veljal do 11.8.2007) in po ZTFI (velja od 11.8.2007) identičen očitku kaznivega dejanja po 243. členu KZ. Že zaradi tega obdolženemu sploh nebi smeli soditi zaradi kaznivega dejanja zlorabe notranje informacije, saj če že bi lahko uporabili določila ZTFI in zoper njega sprožili postopek prekrška, ker je pač potrebno uporabiti milejši zakon. Jasno je, da obdolženi me more in sme odgovarjati tako za kaznivo dejanje, kot tudi za prekršek, četudi se je postopek prekrška ustavil. Organi pregona nimajo diskrecijske pravice preganjati nekoga ali za prekršek ali za kaznivo dejanje, temveč, ga lahko preganjajo je po določilih milejšega zakona. Ker pa sta očitka vsebinsko enaka in glede na to, da obdolženi **ni pridobil velike premoženjske koristi**, je jasno je sodišče napačno uporabilo materialno pravo in mora obdolženega oprostiti očitka kaznivega dejanja in odločiti, da lahko o tem vprašanju odloča je ATVP v prekrškovnem postopku!

- *Glede obstoja notranje informacije oz. kaj je notranja informacija po določilih 243. člena KZ in do kdaj je neka informacija notranja po določilih 243. člena KZ*

a.

Naslovno sodišče je spoznalo obdolženega za krivega kaznivega dejanja, ker naj bi »v času od avgusta 2007 do 20.9.2007...« izvršil kaznivo dejanje.

Jasno je, da mora kazensko sodišče vedno uporabiti zakon, ki je za obdolženega milejši! Kot bo v nadaljevanju natančneje pojasnjeno je naslovno sodišče v tem primeru uporabilo strožji zakon, vse na škodo obdolženega.

Nesporno je, da določilo 243. člena KZ blanketna klavzula, saj je definicija notranje informacije določena na področnem zakonu.

Obramba je že v ugovoru pravne narave pred sodiščem prve stopnje opozorila na dejstvo, da se je definicija notranje informacije spremenila prav v času, ko naj bi obdolženi izvrševal kaznivo dejanje, pa je naslovno sodišče ugovor pravne narave obrambe neutemeljeno zavrnilo!

Zakon o trgu vrednostnih papirjev -1 (ki je veljal do dne 11.8.2007) je v 275. členu določal: »Notranja informacija je vsaka natančna informacija, ki se nanaša posredno ali neposredno na enega ali več izdajateljev finančnih instrumentov ali na enega ali več finančnih instrumentov, ki **še ni postala dostopna javnosti** oziroma, ki še ni bila javno objavljena, in ki bi, če bi postala znana javnosti, verjetno imela pomemben vpliv na cene teh finančnih instrumentov oziroma na ceno iz njih izvedenih finančnih instrumentov.« ZTVP-1 je tako določal, da je neka informacija notranja le do trenutka, ko ta ni postala znana javnosti!

Po drugi strani pa ZTFI v 373. členu določa, da določa, da je informacija notranja:

1) *Notranja informacija je vsaka informacija, ki ima naslednje značilnosti:*

1. *je natančna,*

2. *ni bila objavljena,*

3. *se neposredno ali posredno nanaša:*

– *na enega ali več izdajateljev finančnih instrumentov ali*

– *na enega ali več finančnih instrumentov in*

4. *bi, če bi postala javna, verjetno pomembno vplivala na cene teh finančnih instrumentov ali na cene z njimi povezanih izvedenih finančnih instrumentov.*

Bistvena razlika v definiciji notranje informacije je v tem ali je neka informacija že sama postala dostopna javnosti ali ne, ne da bi jo bilo potrebno pred tem objaviti.

Glede na to, da so določila ZTVP-1 veljala do dne 11.8.2007 je jasno, da bi se moralo naslovno sodišče opredeliti do tega katera oz. ali je informacija postala **dostopna javnosti** pred začetkom veljave Zakona o trgu finančnih instrumentov dne 11.8.2007. Obramba je že pri ugovoru pravne narave namreč opozorila na to, da se je zakon in definicija notranje informacije spremenila prav z dnem uveljavitve ZTFI dne 11.8.2007. ZTFI namreč določa, da je neka informacija notranja vse do trenutka, kot ta ni bila objavljena, ZTVP-1 pa ne, saj ta lahko sama postane javna in od tedaj dalje ni več notranja. Druga razlika med ZTVP-1 in ZTFI pa je v tem, da ZTFI določa, kot notranjo informacijo, le kot tisto, ki je natančna, med tem, ko ZTVP-1 pa vsako natančno informacijo. To pa je seveda bistvena razlika, saj ZTFI oži polje notranje informacije samo na natančne informacije, med tem, ko ZTVP-1 opredeljuje notranjo informacijo, kot vsako natančno informacijo je ne le natančne informacije.

Notranja informacija je tako do dne 11.8.2007 imela drugačno naravo glede na zakonsko definicijo, kot po 11.8.2007, saj se je definicija te informacije spremenila. Naslovno sodišče tekom postopka ne samo, da tega materialno pravnega vprašanja med postopkom ni obravnavalo, vendar je celo zavrnilo je ugovor pravne narave, in se v celoti sklicevalo na določila ZTFI, kljub temu, da se obdolženemu očita, da je od avgusta (torej od 1.8.2007 dalje) pridobil podatek, s katerim naj bi se kasneje okoristil.

Obramba v zahtevi le pripominja, da je s tem, ko je informacija o stanju v Velani d.d., o stanju vrednotenja in lastništva njenih nepremičnin, ter združevanju delničarjev postala javna ta po določitih ZTVP-1 ni bila več notranja. Da je temu tako izhaja iz dejstva, da je bilo o teh podatkih informacijah govora že na sami skupščini Velane d.d. dne 13.8.2007, ter pred tem v dopisu ga. Burkeljce in g. Žusta z dne 3.8.2007 (torej v času veljave ZTVP-1), ko sta obvestila vse male delničarje družbe Velana d.d. glede nerealne knjigovodske vrednosti delnic Velana d.d.! Vsi mali delničarji delniške družbe Velana d.d. so bili tako seznanjeni ne samo z dejstvom, da je vrednost delnice bistveno podcenjena, temveč kakšna je ciljna vrednost malih delničarjev družbe Velana d.d. in sicer že dne 3.8.2007, torej v času, ko je veljal ZTVP-1. Nadalje je

opozoriti, da je dne 13.8.2007 potekala skupščina delničarjev Velane d.d., na kateri so preprečili izglasovanje dokapitalizacije Velane d.d.. To pomeni, da so se v času od sklica skupščine delničarjev dne 5.7.2007 (listovna št. 208) mali delničarji že združili s ciljem povečanja vrednosti delnice Velana d.d. in osnovali temeljne akte skupnega nastopa proti večinskemu lastniku družbe Velana d.d.. Vse to pa so bile informacije, ki so bile natančne, po vsebini enake so vodile le še h pisnemu delničarskemu sporazumu in so bile te informacije javne, kljub temu, da niso bile formalno objavljene (razlika po ZTFI in ZTVP-1). Naslovno sodišče tako ni uporabilo milejšega zakona, kot bi to moralo storiti, temveč se je odločilo interpretirati, kaj je notranja informacija le glede na strožjo merilo, s čimer je sodišče nedvomno napačno uporabilo materialno pravo, bistveno kršilo določila ZKP in poseglo v ustavno zajamčene pravice obdolženega.

Obramba že na tem mestu tudi poudarja, da je sodni izvedenec Igor Jonko izhajal, da so bila obvestila z dne 3.8.2007 posredovana po določilih ZTFI in ne tedaj veljavnega ZTVP-1. Da je temu tako izhaja iz stališča odgovora (str. 3, prepisa zvočnega posnetka z dne 13.9.2016, prvo vprašanje), ko jasno navede, da navedba v dopisu z dne 3.8.2007, da je cilja vrednost delnice 26,86€ ni natančna informacija in on odgovori, da »ZTFI ponuja več opredelitev, kaj se smatra za notranjo informacijo«. Sodišče je v celoti verjelo temu izvedencu in temeljilo, kaj je notranja informacija po zakonu, **ki dne 3.8.2007 sploh še ni veljal in je bil strožji za obdolženega.**

b.

Dejstvo je, da je neka informacija notranja le dokler ta ne postane javna. ZTVP-1 in ZTFI nikjer ne določata, kako naj bi se neka notranja informacija s katero razpolaga nekdo tretji lahko objavila. Obramba je že tekom sojenja jasno opozorila na dejstvo, da je ZTFI z dnem 11.8.2007 razveljavil vse podzakonske predpise, ki so določali, kako naj se objavi neka notranja informacija. Obdolženi je tako sam dne 29.8.2007 novinarjem častnika Dnevnik d.d. dejal v članku o aktivnostih, ki so vključevali natančne podatke o tem, kakšna vrednost delnice Velana se pričakuje. Takoj po objavi tega članka je vrednost delnic narasla za 343% in to v roku 6 dni. V tem času tako ni bila objavljena prav nobena druga informacija, ki bi lahko opravičevala rast delnice Velana d.d.! Velana ni objavila nobenih rezultatov, nihče drug ni objavil prav nobenega drugega podatka in vrednost delnic je pričela rasti! Če je temu tako potem je jasno, da so bile informacije, ki jih ODT šteje za notranje postale javne in vrednost delnic je pričela rasti! Če je obdolženi kupoval delnice po tem, ko je informacija postala javna in sicer z objavo v poslovnem delu častnika Dnevnik in po tem, ko so bili vsi delničarji s tem seznanjeni, je jasno, da informacija o delničarskem sporazumu ni bila več notranja, saj je bila širša poslovna javnost s tem seznanjena!

Na tem mestu obramba poudarja, da mora ODT obdolženemu dokazati direkten naklep, da bi storil kaznivo dejanje. Če je obdolženi sam želel objaviti neko informacijo in je to storil tako, da je informacijo, ki je že bila objavljena z dopisom z dne 3.8.2007, na skupščini dne 13.8.2007, v častniku Dnevnik dne 29.8.2007 jasno poskrbel, da bo ta informacija javna. Da je bila informacija javna izhaja iz pričevanja g. Struca in priče Venko, ki sta oba potrdila, da je bila informacija o tem, da se pripravljala delničarski sporazum javna, saj so vsi mali delničarji bili s tem seznanjeni. Dodatno je poudariti, da tudi iz e-mail sporočila g. Stankoviča z dne 10.9.2007 (A168), ko sam navede, da je prejel že preko 150 klicev tisti dan! To je seveda 3 dni predno je VZMD razposlal osnutek delničarskega sporazuma ostalim delničarjem. Prav tako je g. Stankovič dne 1.9.2007 (listina A91 - 4 dni pred nakupom) pripravil osnutek delničarskega sporazuma, s katerim so bili mali delničarji seznanjeni. Vsi ti dokazi (ki jih sodišče ni izvedlo, prebralo in se v sodbi do njih niti ni opredelilo) pa dokazujejo, da je bila informacija o delničarskem sporazumu javna že najkasneje dne 29.8.2007, ki je dnevnik objavil članek, v

katerem je bila ponovno javno objavljena informacija ciljni vrednosti delnic Velana d.d.! Kako naj bi obdolženi izvršil kaznivo dejanje z direktnim ali eventualnim naklepom, če pa je pred tem bilo širši javnosti posredovano jasno sporočilo kakšna je ciljna vrednost delnic Velana d.d., ter da se mali delničarji združujejo. Obramba pri tem le pripominja, da v sodbi ni zasledila vrste in oblike naklepa s katerim naj bi obdolženi izvršil kaznivo dejanje, kar pomeni, da je sodišče tudi napačno uporabilo materialno pravo, ter absolutno kršilo določila ZKP.

Zahteva na tem mestu le dodaja, da v tem delu ne poudarja, dejanskega stanja, temveč le pravno definicijo notranje informacije v smislu določil KZ. Notranja informacija je namreč lahko notranja le do trenutka, ko ve zanjo le določen zelo omejen krog ljudi. V trenutku, ko pa ni več notranja, ne glede na način, kako je bila ta informacija objavljena (torej po določilih ZTFI, ZTVP-1 ali drugače »neuradno« oz. ko zanjo ne ve več zelo ozek krog ljudi potem pa je jasno, da ni več notranja informacija. Obramba se tako čudi stališčem nižjih sodišč, da je neka informacija lahko še tretirana za notranjo, če pa je bila objavljena in je zadnjo vedelo veliko število oseb.

c.

ZTFI v 586. členu določa, da mora ATVP uskladiti oziroma izdati predpise, potrebne za izvajanje ZTFI, v treh mesecih od uveljavitve tega zakona. V času očitane kaznivega dejanja ATVP še ni izdal predpisa, kako naj bi novi zavezanci za notranje informacije skrbeli za notranje informacije oz. kako bi lahko objavili določeno informacijo, da ta potem ni več notranja. Obramba se tako sprašuje, kako naj bi obdolženi objavil informacijo, ki naj bi bila notranja, če pravilnik še ni obstajal, KZ pa napotuje na pravila ZTVP-1/ZTFI – glede tega kaj je notranja informacija. Ali zgolj zaradi tega obdolženi nebi smel objaviti informacije na način, ki se mu je zdel primeren? Obdolženi je tako kupil vrednostne papirje šele po tem, ko je njihova vrednost narasla za 343% v roku nekaj dni in po tem, ko je bil o tem objavljen prispevek v častniku dnevnik. Glede na to, da ZKP določa, da je dokazno breme na ODT bi moral ODT dokazati, kako naj obdolženi primerno objavi notranjo informacijo, da bo ta objavljena na zakonit način, če pa pravilnik še no obstajal. Najmanj kar je poudariti, da ni mogoče preko razumnega dvoma dokazati obdolženemu, da je zavestno in namenoma kršil notranjo informacijo ob že ugotovljenem dejstvu, da je častnik Dnevnik dne 29.8.2007 poročal aktivnostih obdolženega, da je ta povedla dnevniku, načrt za dnevnice Velana in da je bilo to objavljeno. Če predpis o načinu objave notranje informacije ni objavljen in v času očitane dejanja ni obstajal, tega ne more sodišče šteti v škodo obdolženega, saj je neka informacija notranja le do trenutka dokler **ni bila objavljena** (373. člen ZTFI). **Če pa je bila objavljena na kakšen koli način, pa je jasno, da taka informacija ne more biti več notranja informacija! Da pa je bila informacija objavljena dokazuje rast cene delnice za 343% predno jo je obdolženi kupil! ODT in sodišče pa ne zna pojasniti kakšen je bil vzrok rasti cene delnic Velane predno jih je obdolženi kupil. Glede na to, da ni mogoče natančno določiti, kaj je vplivalo na rast delnice pa ni mogoče preko razumnega dvoma govoriti o tem, da je možno obdolženemu pripisati dejstvo, da je izkoristil notranjo informacijo, le pa je pred tem »nepojasnjeno« vrednost delnice narasla za 343%.**

- *Postavitev dveh izvedencev - ne izvedba dokaza*

Sodišče je tekom postopka postavilo dva izvedenca, pri čemer je sodno izvedenko ocenilo za neverodostojno. Obramba pri tem najprej poudarja, da sodišče ni navedlo zakaj tej izvedenki ni verjelo, ter zakaj je ocenilo, da izvedenka ni bila verodostojna. Sodba sodišč v tem delu ostaja neobrazložena, saj tudi Višje sodišče ni znalo navesti prepričljivega razloga zakaj izvedenki ni za verjeti. **Dejstvo pa je, da mora sodišče skladno s 17 in 18. členom ZKP preko razumnega dvoma. Če je sodna izvedenka ocenila, da obdolženi ni izkoristil notranje informacije**

obstaja najmanj dvom o tem, da naj bi obdolženi izvršil očitano mu kaznivo dejanje. Sodna izvedenka je namreč zavzela stališča, da po določenih ZTFI razkrite informacije niso več notranje in od tega trenutka dalje obdolženemu ni več možno očitati, da naj bi izvršil kaznivo dejanje. Če je tako ravnal obdolženi - kar je tudi izpovedal – je jasno, da ni storil kaznivega dejanja.

Sodišče pa je po drugi strani sodnega izvedenca Jonka povpraševalo (kljub izrecnemu nasprotovanju obrambe, in opozarjanju na nedovoljena vprašanja - glej prepis zvočnega posnetka z dne 13.9.2016) o pravnih vprašanjih in izvedenca ekonomske stroke spraševalo o tem, ali je obdolženi (po določenih ZTFI in ne ZTVP-1) izkoristil notranjo informacijo. S takšnim ravnanjem je sodišče izrazilo dvom o tem ali naj bi obdolženi izvršil kaznivo dejanje in bi ga seveda moralo oprostiti. Izvedenec ekonomske stroke namreč pojmovno ne more odgovarjati na pravna vprašanja, saj mora o tem odločati sodišče, ki mora imeti za to ustrezno znanje. Če pa je sodišče podvomilo o tem ali naj bi obdolženi izkoristil notranjo informacijo potem je seveda o tem spraševalo sodnega izvedenca ekonomske stroke, ki o pravnih vprašanjih ne more razglabljati s sodiščem. Sodišče je v tem delu bistveno kršilo določila ZKP, saj je dovolilo vprašanja, ki jih samo nebi smelo postaviti, prav tako pa je vprašanja pravilne uporabe materialnega prava prepustilo izvedencu ekonomske stroke! Naknadno pa je sodišče temeljilo sodbo na pravnih naziranjih sodnega izvedenca ekonomske stroke, ki je glede dopisa z dne 3.8.2007 uporabil določila ZTFI, ki tedaj še niti ni veljal. Hkrati pa isti izvedenec ni znal pojasniti zakaj je cena delnic od 29.8.2007 do 5.9.2007 zrasla za 343% in odgovoril, da v tem času obdolženi ni trgoval z vrednostnimi papirji! Katera informacija ali ekonomski podatek je opravičeval takšno rast delnic na borzi – na to vprašanje pa ne ATVP ne sodni izvedenec ni znal odgovoriti, kar pomeni, da je sodišče kršilo določila 16 in 17. člena ZKP, ker ni mogoče pripisati neznanih okoliščin rasti delnic na škodo obdolženega, če pa je bila očitno informacija o delničarskem sporazumu tedaj že javna. Obramba tako trdi, da je podatek o združevanju malih delničarjev, ter ciljni vrednosti delnic Velana d.d. – to je preko 26€ za delnico postal javen in investitorji so se odločili, da bodo delnice pričeli kupovati! – očitno prav iz razlogov, ki so bili že zgoraj pojasnjeni. Obramba na tem mestu ponovno poudarja, da sodba tudi v tem delu ostaja neobrazložena, saj sodišče prve stopnje niti ne odgovori na dejstvo o rasti delnic Velana za 343% pred nakupom delnic s strani obdolženega, prav tako pa se ne opredeli do vprašanj na katere izvedenec ni znal odgovoriti, ko je bil zaslišan dne 13.9.2016. iz tega obramba lahko je izhaja, da je sodba povsem dogmatična, saj kako naj podatek o rasti delnic po objavi članka dne 29.8.2007 do dne 5.9.2007 nebi bil pomemben, če drugih podatkov javnih podatkov družbi Velana d.d. ni. Očitno je torej obdolženi dne 29.8.2007 novinarju le sporočil takšne podatke, ki so povečali povpraševanje po delnicah Velana d.d. in dvignili borzno ceno.

Na tem mestu obramba le še pripomni, da je glede na vse zgoraj navedeno stališče predstavnikov ATVP absurdno, češ da je informacija o delničarskem sporazumu iz leta 2007 še vedno notranja informacija, ker je pač nihče ni objavil na primeren način. To jasno kaže na civilno pravno ali prekrškovno gledano stališče in ne kazensko pravno stališče, ko je potrebno obdolženemu dokazati direktni naklep in ne le da je neka informacija notranja, ker pač ni bila objavljena na primernem obrazcu, ki ga pristojni minister ATVP v tistem času še ni predpisal.

- *Glede sodnika Milana Štruklja – in ne vabljenje na sejo Višjega sodišča*

Obramba dodaja poudarja, da je bil Višji sodnik Milan Štrukelj člana senata, ki sta odločal v zadevi II Kp 5357/2010 z dne 15.6.2011. V citirani zadevi je Višje sodišče v Ljubljani (v pri čemer je bil imenovan član senata) v sodbi med drugim navedlo: »Nobenega dvoma ni, da Republiko Slovenijo v resnici zavezujejo ratificirane konvencije in druge mednarodne pogodbe,

na kar pravilno opozarja zagovornik Koussa, to pa avtomatično pa ne more pomeniti, da so za Republiko Slovenijo obvezujoče sodbe, ki jih izdaja Evropsko sodišče za človekove pravice.»

Obramba nasprotno poudarja, da je Republika Slovenija ratificirala Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija). Ustava RS v 8. členu določa, da se mednarodne pogodbe uporabljajo neposredno. Odločitve Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP), ki po svoji funkciji preverja ali je določeno ravnanje skladno s Konvencijo. V tej funkciji so odločitve ESČP v slovenskem pravnem redu uporabljajo neposredno in so naša sodišča vezana na odločitve ESČP. Kolikor pa nimajo potrebnega znanja oz. kolikor je slovenski pravni red v nasprotju s konvencijo oz. posamezno sodišče tako oceni ima možnost sprožiti predhodni postopek neposredno pred ESČP ali pa pred Ustavnim sodiščem RS. Obramba je tudi zoper odločitev Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. II Kp 5357/2010 z dne 15.6.2011 vložila ZVZ. Vrhovno sodišče postopek odločanja prekinilo od odločitve Ustavnega sodišča RS. V posledici je Vrhovno sodišče ZVZ-ju obrambe Koussa ugodilo in razveljavilo vse sodbe nižjih sodišč. Obramba tako poudarja, da je sodnik poročevalec že odločal mimo ustavnega zakona o ratifikaciji mednarodne konvencije in z neposrednimi kršitvami človekovih pravic obdolženega Koussa – o čemer je kasneje odločalo tako Vrhovno, kot tudi Ustavno sodišče RS. ESČP je v sodbah Piersack proti Belgiji z dne 1. 10. 1982, De Cubber proti Belgiji z dne 26. 10. 1984, Hauschidt proti Danski z dne 24. 5. 1989), čemur je sledijo Ustavno sodišče RS v odločbah U-I-92/96 in U-I-149/99, kakor tudi Vrhovno sodišče v sodbi I Ips 160/2007 z dne 10. 1. 2008 presojalo objektivne in subjektivne, ki so podlaga za izločitev sodnikov. Obramba tako izpostavlja dejstvo, da je Višji sodnik, ki je bil v predmetni zadevi tudi poročevalec v svojih predhodnih odločitvah izražal stališča s katerimi so bile neposredno kršene človekove pravice obdolženemu in celo tako, da slovenskim sodiščem ni potrebno spoštovati prakse sodišča ESČP – kar je v neposrednem nasprotju z Zakonom o ratifikaciji konvencije ESČP in 8. člena Ustave RS. Takšna stališča sodnikov izražena v konkretnih (in kasneje razveljavljenih odločitvah) dokazujejo, da je podan subjektiven razlog za izločitev sodnika. Obramba tako uveljavlja bistveno kršitev določil ZKP, saj obdolženemu ni bila zagotovljena pravica do nepristranskega, neodvisnega sodnika, vse tudi s kršitvijo 23. člena Ustave RS. Obramba pri tem zgolj pripominja, da se je v pritožbi sklicevala na kršitev 28.člena Ustave RS, pa se sodišče do tega niti ne opredeli.

Obramba pri tem opozarja, da je povsem nesprejemljivo stališče Višjega sodišča, da bi se morala obramba pozanimati, kakšna bo sestava senata, če bi želela izločiti sodnika. Takšno postopanje sodišča je povsem neživljenjsko, skrajno birokratsko in utemeljeno z izključnim namenom oviranja obrambe. Če zagovornik obdolženega zastopal hkrati pet obdolženih, katerih pritožbe obravnava Višje sodišče, bi moral torej zagovornik (glede na to, da Višje sodišče povprečno odloča 6 mesecev o posamični zadevi) vsak dan pri vseh zadevah preveriti, kdo bodo člani senata v konkretni zadevi na ta dan. To pomeni, da bi moral zagovornik (če je predpostaviti, da ima le 5 takšnih primerov hkrati) 25x na teden poizvedovati o senatih oz. v roku 6 mesecev (26 tednov x 5x), kar 650 x. Če vsaka poizvedba traja 3 minute delovnega časa odvetnika, to pomeni, da bi zagovornik porabil 1950 minut (ali 32,5h) v roku 6 mesecev samo za poizvedovanja, kdo bodo člani določenega senata v določeni zadevi. Če predpostavimo, da bi tudi uslužbenci sodišča porabili enako časa, kot zagovornik za odgovarjanje zagovorniku na vsakodnevna vprašanja, kdo so člani senata bi skupaj porabili 65h/pol leta dela, zgolj za to, da sodniku ni potrebno obvestiti zagovornika, kdo so člani senata, za bi sicer skupaj sodnik in zagovornik skupaj porabila 6 minut (torej sodnik 3 minute in zagovornik 3 minute). Če vzamemo, da stane delovna ura 35€ (bruto/bruto) bi s takšnim postopanjem sodišče in zagovorniki skupaj porabili cca 2275€ v roku 6h mesecev, oz. bi zagovornik v dobi 30 let dela porabil za 68.250,00€ dela, zgolj za to, da bi povpraševal, kdo so člani senatov v njegovih

zadevah. Če pa sodišče obvesti obdolženega in zagovornika, kdo bo obdolženemu pravzaprav sodil, pa bi bilo v 30 letih porabljenih let za v enakem letu 900 minut oz. let za 525,00€ stroškov. Razlika je torej -67.725,00€, ki bi jih moral odvetnik iz sovjega žepa plačati oz. narediti v 30 letni praksi let za to, da bi ustregel sodišču, da bi sam poizvedoval, kdo so člani senatov, med tem, ko sodišče porabi v istem času za isto delo le cca 525,00€ (na trideset let) oz 17,5€/ leto. Glede na to, da bi porabljeni čas odvetnik lahko porabil bolj učinkovito in od tega plačal davek, je zagovornik prepričan, da bi v tem času plačal bistveno več, kot za 525€ davka (v roku 30 let), kar pomeni, da je država in sodišče le pridobijo, če obveščajo stranke, kdo jim bo sodil! Izračun pa jasno dokazuje, da je povsem nemogoče vsakemu zagovorniku ali stranki poizvedovati in vsako dnevno (tudi izven uradnih ur ob četrkih zjutraj pred sejami senatov) in pred obravnavami poizvedovati, kdo tisti dan sodniki, ki bodo tisti dan (senat se namreč lahko še zjutraj spremenil) odločali v posamezni zadevi.

Če torej Višje sodišče v Ljubljani hkrati obravnava cca 3000 zadev, bi lahko vsako jutro v času med 8h do pričetka sej ob 9h (ko se senatu oblikujejo) prejelo cca 3000 klicev zagovornikov in bi morale Višje sodišče vsakodnevno med 8h-9h opraviti že za 9000minut dela. Glede na to, da Višje sodišče v Ljubljani sploh nima dovolj telefonistov in podpornega osebja, ki bi bilo to sposobni vsakodnevno izvesti je jasno, da je stališče Višjega sodišča, da bi se moral zagovornik pozanimati, kdo so člani senata očitano podano le z namenom onemogočanja obrambe, saj Višje sodišče samo ni sposobno takšnega dela opraviti in zagovorniki tudi ne! To pa pomeni, da je očitno senat Višjega sodišča se le želel izogniti tem, da bi obdolženega in njegovega zagovornika seznanil, kdo so člani senata. To še zlasti velja, ker je zagovornik obdolženega zoper istega poročevalca že uveljavljal isti razlog izločitve pa Vrhovno sodišče o tem še ni odločilo (zadeva Simon Mostar – ZVZ vložena dne 17.11.2016).

Tako je jasno, da bi morale Višje sodišče v Ljubljani dati možnost in obdolženega seznaniti s tem, kdo so člani senata, da bi zagovornik lahko zoper takšnega posameznika podal ustrezne pripombe. Ker je jasno, da ima obdolženi utemeljen razlog verjeti, da sodnik poročevalec Štrukelj ne bo spoštoval človekovih pravic, ki naj bi veljale v RS (ker je tako že jasno zapisal v svojih prejšnjih odločitvah) je jasno, da bi podal predlog za njegovo izločitev, čemur pa se je sodnik očitno želel izogniti!

- *Vsebinska ne-izvedba dokazov, ki razbremenjujejo obdolženega*

a.

Dejstvo je, da je vrednost delnic Velana d.d. v času od objave članka v časopisu Dnevnik d.d. dne 29.8.2007 do dne 5.9.2007, ko je delnice kupil obdolženi zrasla za 343%. Sodni izvedenec na vprašanje zakaj je vrednost delnice v času po objavi članka narasla za 343% odgovoril »na to vprašanje vam ne morem dati odgovora«. Sodišče prve stopnje se do tega niti ni opredelilo, kot tudi ni zavzelo prav nobenega stališča glede zaslišanja prič Venko, Štruc, Stankovič, e-mail sporočil, kar pomeni, da sodišče v tem delu dejanskega stanja sploh ni ugotavljalo, ter je sodba v tem delu povsem neobrazložena. Višje sodišče pa je samo nadomeščalo sodbo sodišča prve stopnje, tako da ni ocenjevalo sodbe, temveč je ponovno na nejavni seji presojevalo dokaze. Sodišče prve stopnje ne zavzame stališča o tem, da so tem priče izpovedale, da so vsi vedeli za delničarski sporazum že dne 29.8.2007, ter da je bila ta informacija celo objavljena na oglasni deski družbe Velana d.d., s čimer so povsem razbremenile obdolženega. Višje sodišče pa vse te dokaze označi za nerazbremenjujoče za obdolženega, ter da pričam ni bilo mogoče verjeti. Višje sodišče je tako nadomeščalo dejansko stanje sodišča nižje stopnje, ki ga sicer sploh ni ugotavljalo. Takšno postopanje Višjega sodišča pa jemlje obdolženemu pravico do vsebinske obrambe, ker mu ni omogočilo, da bi se dvostopenjsko odločalo o vseh dokazih, saj

razbremenilnih dokazov sodišče prve stopnje očitno v sodbi sploh ni opredelilo oz. se sedaj pavšalno zatrjuje, da jim ni mogoče verjeti. Zakaj ne? Zakaj se izvedenki in pričam ne verjame? Ali naj bi lagale? O tem ni nikakršnega dokaza in takšno sojenje predstavlja pravzaprav onemogočanje obrambe, saj če se vsi razbremenilni dokazi izrečejo za neverodostojne, potem je enako, kot če jih sodišče sploh ne obravnava! S takšnim ravnanjem je sodišče tudi kršilo določila 29. člena Ustave RS, saj razbremenilnih dokazov sploh ni upoštevalo in se do njih niti ni vsebinsko opredelilo.

b.

Ustava RS v 29. členu določa, da je vsakomur zagotovljeno, da se izvajajo dokazov v njegovo korist. Obramba dodaja poudarja, da se je obravnava dne 13.9.2016, zaradi poteka tri mesečnega roka, pričela znova. Sodišče v dokaznem postopku ni izvedlo že doslej izvedenih dokazov temveč je na novo izvedlo »dokazni sklep« (glej zapisnik z dne 13.9.2016 – stran 3.). V tem sklepu je razvidno, da naslovno sodišče ni vpogledalo in prebralo večine listin v spisu, prav tako pa ni pregledalo posnetkov na CD, prav tako pa **ni prebralo izvedenskega mnenja Jelene Andreje Marinko in ni prebralo njene izpovedi, ko je bila zaslišana na glavni obravnavi.** Glede na to, da je izvedenka jasno ocenila, da obdolženi ni zlorabil notranje informacije je jasno, da je bil ta dokaz v korist obdolženega **pa ga naslovno sodišče niti ni izvedlo.** Glede na to, da sodišče ni izvedlo dokazov, ki so bili dani v korist obdolženega je jasno, da je sodišče kršilo pravico obdolženega do obrambe, prav tako pa je bistveno kršilo določila ZKP.

Obramba tudi poudarja, da naslovno sodišče ni pregledalo listin, ki so bile v spisu in so bile podlaga kazenske ovadbe. Ko je ODT vložil ovadbo je utemeljevalo sum z listinami, ki so bile predložene ovadbi in zlasti stališča ATVP, ki jih je ta zbrala v prekrškovnem postopku. Obramba, kot je bilo že zgoraj navedeno je pred tem že podala predlog za izločitev določenih dokazov, vendar je bil predlog zavrnjen. Nato pa naslovno sodišče listin, katerih izločitev je obramba predlagala ni vpogledalo in se do njih v sodbi niti ni opredelilo! Po drugi strani pa je ODT prav na teh listinah temeljilo, da obstoji utemeljen sum, da naj bi obdolženi storil očitano mu kaznivo dejanje. Kako naj bi obdolženi izvršil kaznivo dejanje, če pa listine, ki naj bi utemeljile sum, sploh niso bile prebrane in ti dokazi niti niso bili izvedeni?! Obramba tako ni mogla dokazovati, da je ATVP postopek prekrška zoper obdolženega ustavilo!. Obramba je tako tekom postopka poudarila, da je ATVP postopek prekrška zoper obdolženega ustavilo, sedaj pa je naslovno sodišče obdolženega spoznalo za krivega istega očitka, pri čemer listin, ki so bili podlaga ovadbe in iz katerih naj bi bil izkazan utemeljen sum ni vpogledalo in prebralo. Obramba pri tem opozarja, da pa je sodišče sodni izvedenki Jeleni Andreji Marinko in sodnemu izvedencu Igorju Jonku dovolilo, da vpogleda v vse listine spisa. Pravzaprav sta obe mnenji izdelani prav na podlagi listin in stališč ATVP, v katere sodišče niti ni vpogledalo. ZVZ še poudarja, da je sodišče samo poslušalo videoposnetke na priloženih CD-jih in tega dokaza v ponovljenem sojenju ni neposredno izvedlo, sedaj pa temelji sodbo na teh dokazih. Glede na navedeno je obramba prepričana, da je sodišče bistveno kršilo določila ZKP ker se obrambi ni dalo možnosti, da bi se tekom dokazovanja ponovno do tega opredelila.

Zaradi navedenega je potrebno odločiti tako, kot je predlagano v izreku te zahteve.

Ljubljana, dne 14.11. 2017

Kristjan Verbič